

[Lone Dybkjær]

sådan sammensætning, at de meget nemmere end i dag kan gå tilbage og anvendes igen. Jeg tror, det er den eneste effektive måde at løse miljøproblemerne på, og jeg mener, det er lidt absurd at forestille sig, at vi kan fortsætte denne linje og alligevel nøjes med så relativt få justeringer, som der på nuværende tidspunkt er tale om. Det mener jeg bør være det grundlæggende, når vi diskuterer genanvendelse i det hele taget.

Jeg føler mig lidt underlig i forhold til de ordførere, der har været oppe og har rost lovforslaget, og som har antydnet, at det er en forbedring af den eksisterende lov. Det føler jeg mig ikke særlig overbevist om. Når man gennemlæser, hvad der står i lovforslaget, og ser, hvad der stod før i tiden, så kan jeg altså ikke se, at det er en stærk forbedring, hverken med hensyn til det indholdsmæssige, det, man kan behandle, eller det økonomiske.

Jeg synes, at det er ejendommeligt, man kan tillade sig nogle bemærkninger, hvor der står: en forbedret tilskudsordning – i forhold til hvad? Mig bekendt har vi en ordning med 50 pct. tilskud i en lang række sammenhænge, godt nok administreret ved bekendtgørelse, eller hvad det nu hedder, og her foreslår man så 25 pct. Jeg skal ikke lægge mig fast på, om det skal være 25 eller 50 pct. Jeg synes, det er ejendommeligt, at man kan sige, at det er en forbedring, og jeg har fremhævet ét eksempel.

Det andet er, at man siger, at loven bliver økonomisk forbedret. I bemærkningerne står der, hvad man totalt set har anvendt til denne lov. Der står, hvad man har anvendt fra 1978 til 1983, og for årene 1982–85 er der afsat ca. 75 mill. kr. plus nogle millioner, og man fremhæver, at nu får man 30 mill. kr. årligt – hvis man får dem. Hvordan kan det siges at være en forbedring i forhold til de eksisterende muligheder?

Jeg må indrømme, at jeg undrer mig, efterhånden som jeg har hørt nogle af ordførerne. Jeg undrer mig ikke så meget over regeringsordførerne; de skal jo variere deres omtale af ministerens lovforslag temmelig snævert over et givet tema, og vi ved jo alle sammen, at det altid har været regeringsordføreres lod at skulle sige det samme med nogle andre ord end ministeren. Men også socialdemokratiet og SF var ret positive over for lovforslaget, og det undrer mig lidt. På

mig virker det, som om det slet ikke er dette lovforslag, vi diskuterer, men de utallige udkast, der har været, som unægtelig ikke har et klap med dette forslag af den 28. marts 1984 at gøre.

Jeg har godt nok lige ligget en uge med influenza og har derfor været lidt ude af systemet, men jeg er altså blevet mere og mere forbløffet, efterhånden som jeg har hørt det, og derfor vil jeg stille et spørgsmål her, som jeg synes vi må arbejde med i udvalget: er dette overhovedet en styrket lov i forhold til det nuværende system? På mig virker det som en svækket lov. Er dette lovforslag overhovedet en forbedring?

Så er der selvfølgelig en lang række tekniske ting: forholdet til miljøstøtteleven, om vi skal have den ene eller den anden tilskudsprocent, om det er absolut nødvendigt, at vi skal have detaljerede bemyndigelser, f.eks. § 12 a, indsat i lovforslaget, og sådan noget. Det er rent udvalgsarbejde, men i virkeligheden burde man her ved førstebehandlingen diskutere: er dette en styrket lov? Min oplevelse må tages med det forbehold, at jeg altså har været lidt syg. Det er en svækket lov, og det undrer mig, at der ikke er nogen, der har påpeget det problem.

Maisted (FP):

Jeg vil sige til fru Lone Dybkjær: gid det var så vel, at der var tale om en svækket lov.

Efter min opfattelse er dette et lovforslag, der bygger på den såkaldte grønne bølge, hvor man mener, at det er »in« at komme med støtteordninger, forbud og bemyndigelser til miljøministeren for at genbruge ting. Der er da ingen mennesker i det her land, der ikke drømmer om at genbruge ting, så lang tid det er økonomisk forsvarligt. Det viser sig, det fremhæver man et sted, at man ikke kunne drømme om at give tilskud til dem, der ud fra privatøkonomiske hensyn vil arbejde inden for genbrug. Nej, selvfølgelig ikke, for så er der jo fornuft i tingene. Sådan har det altid været.

Det her kommer ikke til at betyde valuta-besparelser. Det kommer til at betyde øgede valutaudgifter. Når man giver alle disse tilskud, stiger omkostningerne. Det vil sige, at varerne bliver dyrere, de bliver vanskelige at sælge, og vi taber i konkurrenceevne. Hvorfor i alverden skulle det her område ikke ha-